rende periode ved anvendelsen af den kvotaordning, der blev indført ved den generelle beslutning nr. 2794/80, er kvartalet.

I sag 179/82,

LUCCHINI SIDERURGICA SPA, repræsenteret af formanden for bestyrelsen, Luigi Luccini, med hjemsted i Brescia, via Oberdan 6, ved advokat med møderet for Italiens Corte suprema di cassazione, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arendt, 34, rue Philippe-II,

sagsøger,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, 200, rue de la Loi, Bruxelles, ved Sergio Fabro, Kommissionens juridiske tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Oreste Montalto, Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens individuelle beslutning af 11. juni 1982 vedrørende en bøde pålagt i henhold til EKSF-traktatens artikel 58,

har

DOMSTOLEN (femte afdeling)

sammensat af afdelingsformanden Y. Galmot, dommerne Mackenzie Stuart, O. Due, U. Everling og C. Kakouris,

generaladvokat: G. Reischl
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb samt parternes påstande, anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og skriftveksling

1. Da Kommissionen fandt, at der var tale om en åbenbar kriseperiode på stålmarkedet i henhold til EKSF-traktatens artikel 58, indførte den ved beslutning nr. 2794/80 af 31. oktober 1980 (EFT L 291, s. 1) et kvotasystem for stålproduktionen for virksomhederne i jern- og stålindustrien. I henhold til beslutningens artikler 2-4 fastsætter Kommissionen for de virksomheder, der omfattes af ordningen, kvartalsmæssige produktionskvotaer for råstål samt for fire grupper valsede produkter. Beregningen af kvoterne sker på grundlag af hver enkelt virksomheds kvartalsmæssige referenceproduktion, reguleret med bestemte reduktionssatser. Kommissionen meddeler hver enkelt virksomhed den referenceproduktion og de produktionskvotaer, som fremkommer ved anvendelse af reduktionssatserne.

Beslutningens artikel 9, stk. 1, bestemmer, at virksomheder, som overskrider deres produktionskvota, »pålægges en bøde, der generelt beløber sig til 75 ECU/ton for overskridelser for almindeligt stål og til 150 ECU/ton for overskridelser for specialstål«.

2. I medfør af ovennævnte ordning meddelte Kommissionen ved skrivelse af 19. december 1980 selskabet Lucchini Siderurgica SpA, Brescia, de for virksomheden gældende referenceproduktioner samt produktionskvotaer for første kvartal 1981.

Ved telex af 7. april 1981 meddelte den sagsøgende virksomhed Kommissionen, at den havde overskredet produktionskvotaen, og at overskridelsen i det væsentlige skyldtes, at produktionen på et ombygget valseværk i Casto i begyndelsesfasen havde været uventet høj og teknisk set uforudseelig. Med henblik på at udligne kvotaoverskridelsen tilbød virksomheden Kommissionen at nedsætte produktionskvotaen fra og med april måned.

Ved skrivelse af 19. januar 1982 meddelte Kommissionen virksomheden, at den havde overskredet de samlede produktionskvotaer for første kvartal 1981 med 5 488 tons, og at den bøde, virksomheden af den grund skulle betale, ville blive fastsat til 5 488 × 75 ECU = 411 600 ECU. Kommissionen opfordrede ligeledes sagsøgeren til at fremkomme med sine skriftlige bemærkninger og eventuelt anmode om en høring.

I skrivelse af 1. februar 1982 og videre under høringen den 18. marts 1982 forklarede sagsøgeren i detaljer Kommissionen de omstændigheder, der efter sagsøgerens opfattelse havde ført til kvotaoverskridelsen. Sagsøgeren gav udtryk for, at overskridelsen var berettiget i kraft af, at produktionen på det ændrede valseværk i Casto havde været uventet

høj og teknisk uforudseelig, ligesom sagsøgeren bekræftede, at man var indstillet på at udligne overskridelsen gennem en begrænsning af produktionen i perioden fra andet til fjerde kvartal af 1981.

Kommissionen fandt, at de væsentligste faktiske omstændigheder ikke var bestridt, og at man ikke kunne godtage selskabet Lucchini's forklaringer, og udstedte derfor den 11. juni 1982 den anfægtede beslutning, som blev meddelt sagsøgeren den 18. juni 1982.

Kommissionen fastslog i beslutningen, at sagsøgeren havde overtrådt beslutning nr. 2794/80 ved at overskride sin produktionskvota for gruppe IV-produkter for første kvartal 1981 med 5 488 tons, og pålagde sagsøgeren en bøde på 411 600 ECU, dvs. 544 699 092 LIT. I beslutningens begrundelse hedder det, at selskabet Lucchini som følge af den konstaterede overtrædelse i henhold til EKSF-traktatens artikel 58 skal betale en bøde svarende til værdien af den uretmæssige produktion; i beslutningen hed det videre, at bøden i tilfælde af en sådan overskridelse ifølge artikel 9 i beslutning nr. 2794/80 generelt andrager 75 ECU pr. ton overskridelse for almindeligt stål, og at en bøde på 411 600 ECU, dvs. 544 699 092 LIT, på baggrund af størrelsen af produktionskvotaoverskridelsen måtte anses for rimelig.

3. Nærværende søgsmål, som er rettet mod ovennævnte beslutning, blev registreret på Domstolens justitskontor den 16. juli 1982.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten besluttede Domstolen ved kendelse af 9. marts 1983 at henvise sagen til femte afdeling i medfør af procesreglementets artikel 95, og at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes påstande

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— principalt: den individuelle beslutning af 11. juni 1982, hvorved det sagsøgende selskab blev pålagt en bøde på 411 600 ECU, annulleres;

— subsidiært, såfremt der ikke gives sagsøgeren medhold i den principale påstand: bøden nedsættes til et rent symbolsk eller i hvert fald langt mindre beløb;

— under alle omstændigheder: Kommissionen for De europæiske Fællesskaber tilpligtes at godtgøre det sagsøgende selskab sagens omkostninger;

— som led i bevisførelsen og såfremt sagsøgte bestrider de argumenter, sagsøgeren har fremført i stævningen: der indhentes en teknisk udtalelse med hensyn til de i stævningen nævnte særlige tekniske forhold, som har ført til kvotaoverskridelsen, og vedrørende sammensætningen af produktionen fra det nye anlæg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— frifindelse;

— sagsøgeren tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

III — Parternes anbringender og argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremført følgende anbringender:

— utilstrækkelig begrundelse;

— manglende hensyntagen til væsentlige faktiske omstændigheder;

— fejlagtig vurdering af de faktiske omstændigheder.

1. Utilstrækkelig begrundelse

a) *Sagsøgeren* har gjort gældende, at den anfægtede beslutning ikke er tilstrækkeligt begrundet, idet den ikke angiver grundene til, at Kommissionen har pålagt sagsøgeren en bøde i størrelsesordenen 75 ECU pr. ton overskridelse.

I henhold til EKSF-traktatens artikel 58, stk. 4, kan der pålægges bøder op til et beløb svarende til værdien af den uretmæssige produktion. Bestemmelsen tillægger således Kommissionen et skøn, som den skal udøve, når den fastsætter bødens størrelse.

Kommissionens skøn begrænses ikke i kraft af artikel 9 i beslutning nr. 2794/80, for dels anvendes i bestemmelsen kun ordet »generelt«, og dels er der ikke tale om en regel, der har samme rang som traktatens bestemmelser.

Den anfægtede beslutning er derfor udtryk for myndighedsmisbrug som følge af, at Kommissionen ikke har givet nogen absolut eller relativ begrundelse med hensyn til udøvelsen af sit skøn.

b) *Kommissionen* har heroverfor anført, at selv om EKSF-traktatens artikel 58, stk. 4, faktisk tillægger den et skøn med hensyn til, hvorvidt der skal pålægges en bøde spændende fra et teoretisk minimum til et maksimumsbeløb svarende til værdien af den uretmæssige produktion, blev skønnet begrænset i betydeligt omfang i kraft af artikel 9 i beslutning nr. 2794/80. Ved nævnte bestemmelse er indført en egentlig automatik mellem overtrædelsen og bøden i den forstand, at Kommissionen ikke længere i praksis kan udøve et skøn, og at den sanktion, der skal pålægges, i virkeligheden er en enhedssanktion.

Begrundelsen for en sådan automatik findes i øvrigt i betragtningerne til beslutning nr. 2794/80, hvori det understreges, at »for at sikre kvotasystemets effektivitet er det nødvendigt, at enhver overskridelse effektivt straffes med en bøde, som fastsættes som en funktion af hver ton produktionsoverskridelse«.

På grundlag heraf er Kommissionen af den opfattelse, at betragtningerne til den generelle beslutning indeholder tilstrækkelige argumenter til støtte for, hvorledes Kommissionen vil udøve sine beføjelser ved gennemførelsen af beslutningen. En yderligere begrundelse i den individuelle beslutning, hvorved bøden pålægges, er ikke længere nødvendig, idet sidstnævnte beslutning kun er en foranstaltning til gennemførelse af den generelle beslutning.

Kommissionen har tilføjet, at artikel 9 i beslutning nr. 2794/80 ligger inden for de i traktatens artikel 58, stk. 4, fastsatte grænser, idet de 75 ECU pr. ton er mindre end værdien af et ton stål.

2. Manglende hensyntagen til væsentlige faktiske omstændigheder

a) *Sagsøgeren* har fremhævet, at Kommissionen ved udstedelsen af den anfægtede beslutning ikke har taget hensyn til en række særlige omstændigheder, som er specielle for den foreliggende sag, nemlig, *at* Lucchini selv havde givet meddelelse om kvotaoverskridelsen, *at* virksomheden havde programmeret sin produktion korrekt, således at den lå inden for grænserne for de tildelte kvotaer, og *at* virksomheden udlignede kvotaoverskridelsen i første kvartal 1981 på den måde, at den selv begrænsede sin produktion i de følgende kvartaler.

Sagsøgeren har i den forbindelse nærmere anført, at kvotaoverskridelsen i første kvartal 1981 var resultatet af en unormal og uforudseelig teknisk omstændighed, nemlig ingangsættelsen i marts 1981 af et ændret valseværk i Casto, som allerede i begyndelsesfasen havde produceret uventet meget. Det havde ikke været muligt at standse produktionen, dels fordi ibrugtagningen af et nyt anlæg kræver fuld udnyttelse af kapaciteten, således at der kan foretages de nødvendige reguleringer og afprøvninger og dels fordi virksomheden var bundet af aftaler indgået med fagforeningerne og de virksomheder, der havde leveret anlægget.

Med hensyn til produktionen efter første kvartal 1981 har Lucchini anført, at virksomheden selv har programmeret begrænsninger af produktionen i forhold til de tildelte kvotaer for andet og tredje kvartal 1981, således at virksomheden kunne holde sig inden for de samlede kvotaer for året. En sådan handlemåde må betragtes som en adfærd, der neutraliserer den begående retsstridige handling, eller burde i det mindste være taget i betragtning med henblik på at nedsætte bøden.

Heraf følger, at den anfægtede beslutning er udtryk for myndighedsmisbrug, idet der ikke er taget hensyn til væsentlige faktiske omstændigheder.

b) *Kommissionen* har bestridt, at de af sagsøgeren fremførte omstændigheder er relevante. De pågældende omstændigheder kan ikke ophæve Lucchini's ansvar for overtrædelserne af kvotasystemet, for alene resultatet er afgørende, og det er uden betydning, om der er tale om forsæt eller uagtsomhed fra Lucchini's side.

Kommissionen har tilføjet, at den omstændighed, at produktionen på et nyt valseværk er højere, ikke er en unormal teknisk omstændighed, men tværtimod fuldt ud forudseelig. Sagsøgeren har således valgt at løbe risikoen for en produktionskvotaoverskridelse. Argumentet om, at sagsøgeren af tekniske og juridiske årsager ikke kunne standse produktionen, er ikke relevant, idet der er tale om følger af tidligere undladelser fra sagsøgerens side, som sagsøgeren selv bør bære.

Selv om kvotaoverskridelsen som følge af igangsættelsen af det nye valseværk i Casto har været uforudselig, må man under alle omstændigheder rejse det spørgsmål, hvorfor sagsøgeren ikke begrænsede eller indstillede produktionen på sine to øvrige anlæg, der fungerede normalt. Det ville bestemt have været muligt at nedsætte produktionen forholdsmæssigt på de to andre valseværker (produktion: 32 732 og 16 508 tons).

Med hensyn til sagsøgerens begrænsning af produktionen i perioden fra andet til og med fjerde kvartal 1981 har Kommissionen fremhævet, at de kvotaer, der blev indført ved beslutning nr. 2794/80, er

kvartalsmæssige, og at en kvartalmæssig overskridelse følgelig ikke kan udlignes ved hjælp af en nedsættelse af produktionen i de følgende kvartaler.

3. Fejlagtig vurdering af de faktiske omstændigheder

a) *Sagsøgeren* har gjort gældende, at den anfægtede beslutning er udtryk for myndighedsmisbrug på grund af en fejlagtig vurdering af de faktiske omstændigheder. Sagsøgeren har i den forbindelse anført, at det i den anfægtede beslutning fastslås, at der er tale om en overskridelse på 5 488 tons alene på gruppe IV-produkternes vedkommende, mens den pågældende mængde i virkeligheden består af en overskridelse på 1 157 tons for gruppe II-produkternes vedkommende og på 4 331 tons for gruppe IV-produkternes vedkommende. Den omstændighed, at det i betragtningerne til beslutningen fastslås, at der på valseværket i Casto kun produceres gruppe II-produkter, er desuden ukorrekt, idet anlægget både har produceret gruppe II- og gruppe IV-produkter.

Sagsøgeren har understreget, at der på valseværket i Casto i den pågældende periode er produceret 4 092 tons gruppe II-produkter (den tildelte kvota androg 2 935 tons; overskridelsen er derfor på 1 157 tons) og 29 563 tons gruppe IV-produkter. Alle anlæggene inden for Lucchini-gruppen har tilsammen produceret 78 486 tons gruppe IV-produkter (den tildelte kvota androg 74 155 tons; overskridelsen er derfor på 4 331 tons).

Såfremt sagsøgte måtte bestride ovennævnte produktionsmængder, har Lucchini foreslået, at Domstolen anmoder om en regnskabsmæssig udtalelse.

b) *Kommissionen* har heroverfor anført, at ifølge de beregninger, dens tjenestegrene har foretaget, er der alene tale om en overskridelse med hensyn til gruppe IV-produkterne, således som det er angivet i beslutningen. Lucchini-gruppens produktion i første kvartal 1981 var nemlig på 1 613 tons af gruppe II-produkter og på 80 965 tons af gruppe IV-produkter. Da produktionen af gruppe II-produkter således var 1 322 tons mindre end den tildelte kvota (2 935 tons), blev den tildelte kvota for gruppe IV-produkter (74 155 tons) forhøjet med den pågældende difference inden for overskridelsestolerancen på 3 %, dvs. op til 75 477 tons. Man når herefter frem til en overskridelse på 5 488 tons (80 965–75 477) alene med hensyn til gruppe IV-produkterne.

Kommissionen har tilføjet, at under alle omstændigheder er den samlede, i den anfægtede beslutning angivne overskridelse, identisk med det af sagsøgeren angivne.

For så vidt angår valseværket i Casto har Kommissionen understreget, at produktionen oprindelig alene bestod af gruppe IV-produkter, mens den efter de tekniske ændringer, som nærværende sag udspringer af, både omfattede gruppe II-produkter og gruppe IV-produkter. Kommissionen har imidlertid anført, at de faktiske omstændigheder, der er anført i den beskrivende del af beslutningen, ikke har nogen som helst betydning for beslutningen som sådan, idet denne indeholder alle de afgørende omstændigheder.

IV — Mundtlig forhandling

Parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 8. juni 1983.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 14. juli 1983.

Præmisser

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitiskontor den 16. juli 1982, har selskabet Lucchini Siderurgica SpA, Brescia, i medfør af EKSF-traktatens artikler 33 og 36 anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens individuelle beslutning af 11. juni 1982, hvorved sagsøgeren blev pålagt en bøde i medfør af EKSF-traktatens artikel 58 samt den generelle beslutning nr. 2794/80 af 31. oktober 1980 om indførelse af et kvotasystem for stålproduktionen for virksomhederne i jern- og stålindustrien (EFT L 291, s. 1).

2 Kommissionen fastslog i den anfægtede beslutning, at sagsøgeren havde overskredet sin produktionskvota for valsede produkter i gruppe IV for første kvartal 1981 med 5 488 tons, og derved havde overtrådt ovennævnte beslutning nr. 2794/80. Kommissionen pålagde derfor sagsøgeren en bøde på 5 488 × 75 ECU = 411 600 ECU (544 699 092 LIT).

3 Det bemærkes, at der ved ovennævnte beslutning nr. 2794/80 blev indført et kvotasystem for stålproduktionen for virksomhederne i jern- og stålindustrien. Systemet er opbygget på en sådan måde, at Kommissionen på grundlag af visse referenceproduktioner fastsætter de kvartalsmæssige produktionskvotaer for råstål samt for fire grupper valsede produkter. Beslutningens artikel 9, stk. 1, bestemmer, at virksomheder, som overskrider deres produktionskvota, pålægges en bøde, der generelt beløber sig til 75 ECU pr. ton overskridelse for almindeligt stål.

4 Sagsøgeren har i denne sag nedlagt påstand om annullation af den omtvistede beslutning, hvorved bøden blev fastsat, subsidiært, at bøden nedsættes. Til støtte herfor har sagsøgeren fremført følgende anbringender: utilstrækkelig begrundelse, fejlagtig vurdering af de faktiske omstændigheder, samt at der foreligger særlige omstændigheder.

Utilstrækkelig begrundelse

5 Sagsøgeren har for det første gjort gældende, at den omtvistede beslutning ikke er tilstrækkelig begrundet, idet den ikke angav grundene til, at Kommis-

sionen havde pålagt en bøde på 75 ECU pr. ton overskridelse. Sagsøgeren har i den forbindelse anført, at både EKSF-traktatens artikel 58, stk. 4, og artikel 9 i beslutning nr. 2794/80 tillægger Kommissionen et skøn ved fastsættelsen af bøden, et skøn, som den bør gøre brug af.

6 Kommissionen har heroverfor anført, at artikel 9 i beslutning nr. 2794/80 ikke giver den noget skøn. Under retsforhandlingerne har Kommissionen understreget, at den har anvendt bestemmelsen på en sådan måde, at bøden blev fastsat til 75 ECU pr. ton overskridelse, bortset fra visse helt særlige tilfælde. Følgelig kræves der kun i disse helt særlige tilfælde en speciel begrundelse med hensyn til fastsættelsen af bødens størrelse.

7 Det bemærkes, at i medfør af EKSF-traktatens artikel 58, stk. 4, kan Kommissionen pålægge virksomheder, som overtræder Kommissionens beslutninger, bøder op til et beløb svarende til værdien af den uretmæssige produktion. Denne generelle bestemmelse er blevet gennemført ved artikel 9, stk. 1, i beslutning nr. 2794/80, hvorefter den bøde, der pålægges i tilfælde af overskridelse af produktionskvotaerne, generelt beløber sig til 75 ECU pr. ton overskridelse. Beslutningen angiver således nøjagtigt betingelserne for anvendelsen af skønnet i henhold til taktatens artikel 58, stk. 4, nemlig at Kommissionen i alle de tilfælde, hvor der er tale om en kvotaoverskridelse, fastsætter en bøde på 75 ECU pr. ton, bortset fra helt særlige tilfælde, som kan begrunde, at der anvendes en anden sats end den her omhandlede. Kommissionen har gyldigt kunnet udøve sit skøn til at fastsætte en sådan regel, som svarer til kravene om lighed, samtidig med at den åbner mulighed for at tage hensyn til helt særlige forhold.

8 En særlig begrundelse vedrørende bødens størrelse er herefter kun påkrævet i de tilfælde, hvor Kommissionen undtagelsesvis anvender en anden stats end den normale. Når Kommissionen i denne sag har fastsat bøden til 75 ECU pr. ton overskridelse, har den fastslået, at overtrædelsens grovhed efter Kommissionens opfattelse svarede til den almindelige regel, altså at der ikke forelå nogen omstændigheder, der kunne begrunde en fravigelse af den normale sats. Kommissionen har således givet alle de oplysninger, der var

nødvendige for at sagsøgeren kunne få kendskab til sine rettigheder og Domstolen udøve sin prøvelsesret.

9 Dette anbringende kan derfor ikke lægges til grund.

Fejlagtig vurdering af de faktiske omstændigheder

10 Sagsøgeren har dernæst gjort gældende, at den omtvistede beslutning er truffet ud fra en fejlagtig vurdering af de faktiske omstændigheder. Kommissionen fastslog i beslutningen, at der var tale om en overskridelse på 5 488 tons alene med hensyn til gruppe IV-produkter, mens der i virkeligheden var tale om en overskridelse på 1 157 tons for gruppe II-produkternes vedkommende og 4 331 tons for gruppe IV-produkternes vedkommende.

11 Kommissionen har bestridt de af sagsøgeren fremlagte tal og har fastholdt oplysningerne i sin beslutning, som bygger på oplysninger fra Kommissionens inspektører. Kommissionen har desuden bestridt, at den hævdede forskel mellem tallene er relevant i nærværende sag.

12 Selv om sagsøgerens oplysninger blev dokumenteret, bør det fastslås, at en sådan omstændighed ikke kan have nogen som helst indflydelse på bødens størrelse, idet den samlede overskridelse, som er anført i beslutningen, ikke er bestridt, ligesom det er uden betydning for den bødesats, Kommissionen skal anvende, med hvilken mængde de pågældende to grupper har bidraget til produktionsoverskridelsen.

13 Dette anbringende kan derfor heller ikke lægges til grund.

Særlige omstændigheder

14 Sagsøgeren har endvidere anført, at på grund af omstændigheder, der er særlige for nærværende sag, kunne sagsøgeren ikke pålægges nogen bøde, eller bøden burde i det mindste nedsættes. Den sagsøgende virksomhed har i den forbindelse fremhævet, at den selv gav meddelelse om overskridelsen umiddelbart efter udløbet af første kvartal 1981, nemlig den 7. april, da den havde fastslået, at kvotaen ikke var blevet overholdt. Ved telexmeddelelse til Kommissionen, forklarede sagsøgeren de helt særlige tekniske omstændigheder, som havde ført til produktionsoverskridelsen, og tilbød at udligne

overskridelsen i de følgende kvartaler. Kommissionen besvarede imidlertid ikke telexen og indledte uden videre undersøgelsesproceduren i begyndelsen af 1982.

15 Til belysning af, at produktionsoverskridelsen var uforsætlig og uforudseelig, har den sagsøgende virksomhed nærmere anført, at den i marts 1981 tog et ændret valseværk i brug i sit anlæg i Casto, og at dette værk allerede i begyndelsesfasen producerede uventet meget. Det havde ikke været muligt at afbryde eller nedsætte produktionen, fordi igangsættelsen af et nyt værk kræver fuld kapacitetsudnyttelse, således at der kan foretages de nødvendige forsøg og justeringer, og fordi de aftaler, der var indgået med fagforeningerne og leverandørerne, var til hinder for, at produktionen blev afbrudt. Af sidstnævnte grund havde det heller ikke været muligt at afbryde produktionen på de to øvrige værker.

16 Den sagsøgende virksomhed har tilføjet, at den straks efter at have afsendt telexen programmerede en nedsættelse af produktionen med henblik på, at den derefter kunne overholde de fastsatte grænser, hvilket faktisk også skete. I andet kvartal 1981 var produktionen 11 028 tons mindre end den kvota, sagsøgeren havde fået tildelt for gruppe IV-produkter. Da det i den anfægtede beslutning fastslås, at overskridelsen med hensyn til produkter i nævnte gruppe androg 5 488 tons i det foregående kvartal, er den samlede overskridelse i første kvartal 1981 blevet udlignet i det følgende kvartal.

17 Kommissionen har understreget, at den fællesskabsretlige ordning er baseret på nøjagtigt fastsatte kvotaer på kvartalsbasis. Den blotte kvotaoverskridelse medfører således, at der fastsættes en bøde, uanset baggrunden for overskridelsen. Følgelig kan en kvotaoverskridelse ikke udlignes gennem en efterfølgende nedsættelse.

18 Kommissionen har navnlig bestridt, at det er en usædvanlig og uforudseelig omstændighed, at der på et valseværk, der afprøves, produceres mere. Sagsøgeren har således bevidst løbet risikoen for en produktionsoverskridelse. Under alle omstændigheder kunne sagsøgeren have nedsat eller afbrudt produktionen på sine øvrige værker.

19 Kommissionen har desuden gjort gældende, at den telex fra sagsøgeren, hvorved Kommissionen fik meddelelse om kvotaoverskridelsen, ikke er relevant, idet Kommissionen allerede havde kendskab til overskridelsen på grund af den regelmæssige kontrol, dens inspektører havde foretaget. For så vidt angår den påståede udligning har Kommissionen bemærket, at den mindre produktion i andet kvartal 1981, som ikke er bestridt, ligeledes kunne skyldes andre faktorer, som f.eks. en reduceret efterspørgsel på markedet.

20 Det bør i den forbindelse understreges, at kvartalsprincippet er en væsentlig del af det kvotasystem, der blev indført ved beslutning nr. 2794/80. Kommissionen har således med rette fremhævet, at alle beregninger og fastsættelser af kvotaerne sker ud fra produktionen pr. kvartal, og at virksomhederne er ansvarlige for, at produktionen ikke overskrider de kvotaer, der er fastsat for den pågældende periode.

21 Det er derfor normalt producentens risiko, at kvotaerne overholdes. En uregelmæssig produktion og problemer med hensyn til forholdet til fagforeningerne, som sagsøgeren har fremført, er omstændigheder, der hører med til en almindelig forretningsmæssig risiko, og kan således ikke fritage sagsøgeren for ansvaret for, at kvotaerne overholdes.

22 Tilsvarende kan en produktionsnedsættelse i et efterfølgende kvartal ikke afhjælpe en tidligere retsstridighed, idet den afgørende periode ved anvendelsen af ordningen er kvartalet.

23 I den omtvistede beslutning har Kommissionen derfor med rette fastslået, at den sagsøgende virksomhed har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den efter fællesskabsretten, og har pålagt den en bøde. Kommissionen vil derfor være at frifinde for påstanden om annullation af den omtvistede beslutning om fastsættelse af bøden.

24 Sagsøgeren har imidlertid subsidiært påstået bøden nedsat i betragtning af de særlige omstændigheder i sagen.

25 Som ovenfor anført skal bøden i henhold til artikel 9 i beslutning nr. 2794/80 fastsættes til 75 ECU pr. ton overskridelse, bortset fra helt

særlige tilfælde, der kan begrunde en fravigelse af den normale sats. I den foreliggende sag foreligger der sådanne særlige omstændigheder.

26 Det er ikke bestridt, at det i det pågældende kvartal var særdeles vanskeligt for sagsøgeren at overholde den tildelte kvota, og at sagsøgeren foretog en nedsættelse af sin efterfølgende produktion. Selv om der kan være mange grunde til en sådan nedsættelse, bør det imidlertid i den foreliggende sag tages i betragtning, at sagsøgeren på forhånd, nemlig i telexen af 7. april 1981, tilbød en udligning, hvilket viser, at virksomheden frivilligt begrænsede sin produktion for at udligne kvotaoverskridelsen og berigtige forholdene.

27 Kommissionen har ikke besvaret den pågældende telex; ved således på beklagelig måde at tilsidesætte reglerne for god forvaltning har Kommissionen ladet sagsøgeren svæve i uvished med hensyn til, om Kommissionen accepterede virksomhedens tilbud. Når sagsøgeren herefter faktisk begrænsede sin produktion betydeligt med henblik på at udligne den stedfundne kvotaoverskridelse, er der tale om en i relation til sagsøgeren usædvanlig situation, som kan begrunde, at bøden fastsættes efter en sats, der er lavere end den normale.

28 Bøden vil herefter være at nedsætte. Når henses til omfanget af produktionsnedsættelsen i andet kvartal 1981, kan bøden passende fastsættes til halvdelen af beløbet, dvs. 205 800 ECU (272 349 546 LIT).

Sagens omkostninger

29 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger. I henhold til samme artikels stk. 3 kan Domstolen ophæve sagsomkostningerne helt eller delvis, hvis hver af parterne henholdsvis taber eller vinder på et eller flere punkter, eller hvor der foreligger ganske særlige grunde.

30 Da både sagsøgeren og Kommissionen delvis har tabt sagen, vil sagens omkostninger være at ophæve.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (femte afdeling)

1. **Den bøde, sagsøgeren er blevet pålagt, nedsættes til 205 800 ECU (272 349 546 LIT).**

2. **Sagsøgte frifindes i øvrigt.**

3. **Hver part bærer sine omkostninger.**

Galmot Mackenzie Stuart

Due Everling Kakouris

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 19. oktober 1983.

For justitssekretæren

J. A. Pompe
Assisterende justitssekretær

Y. Galmot
Formand for femte afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL FREMSAT DEN 14. JULI 1983 [1]

Høje Domstol.

Sagsøgeren i den sag, jeg skal behandle i dag, er en stålproducerende virksomhed, der består af tre stålværker (Casto, Sarezzo og Settimo), og som ved skrivelse fra Kommissionen af 19. december 1980 fik meddelelse om størrelsen af dens produktionskvoter for fjerde kvartal 1981 for råstål samt for gruppe II-produkter og gruppe IV-produkter i henhold til den fra adskillige sager så bekendte beslutning nr. 2794/80 (EFT

1 — Oversat fra tysk.